

ANÀLISI

Josep-Lluís Carod-Rovira
Vicepresident del govern de la Generalitat

Les independències no s'improvisen

La manifestació, la voluntat de sobirania i l'estat d'ànim efervescent de la societat catalana pot donar a entendre que l'accés a l'estatalitat serà cosa de dies. Hi ajuda l'alegria i la frivolitat amb què alguns s'hi refereixen, sense rigor ni realisme, com si un dia, de cop i volta, ens alcéssim del llit independents. Res més lluny de la realitat i, si no volem dur el país a una nova frustració col·lectiva, hem de pensar en el procediment, el ritme i les dificultats. I tenir, ja ara, especialistes treballant discretament en cada àmbit perquè tot estigui previst per al moment de la veritat.

1. Catalunya només arribarà a la independència si ho vol la majoria, democràticament i pacíficament. Creure en el poble català com a font bàsica de legitimitat democràtica vol dir acceptar la seva voluntat i la nova legalitat que se'n desprendreà. La discrepància institucional amb la legalitat d'Espanya obligarà a negociar els termes i ritme de la secessió, amb supervisió internacional en cas de desacord.

2. L'objectiu de la independència no ha de ser contra Espanya, sinó

atractiu per a aquells que se senten també espanyols i hi tenen vincles familiars, d'origen, econòmics o culturals. Tot allò que ens allunya de la majoria ens allunya de la sobirania. Sense Barcelona, el Baix Llobregat i l'àrea metropolitana, no hi haurà independència.

La creació d'un nou estat s'ha de preparar internacionalment

3. La independència no ha d'espantar sinó interessar, per motius democràtics, de benestar material i culturals. Volem ser independents per viure millor en tots els àmbits i això afecta empresaris i treballadors, la capital, les ciutats i els pobles, totes les classes socials. L'empresariat ha de veure que li surten els números, que no pot perdre el mercat espanyol, però que no té sentit dependre d'un sol mercat, perquè el nostre mercat ja és tot el món.

4. La creació d'un nou estat s'ha de preparar internacionalment, ha d'anar precedida d'una xarxa de complicitats

La seu de l'ONU està situada a Nova York ■ EFE

treballada al llarg d'anys, amb una política exterior i de cooperació adient: comunitats catalanes, catalans influents a l'exterior, diplomàcia pública, amics de Catalunya, món de la cultura i dels drets humans i estats sobirans interessats, per motius ben diversos, en l'aparició

d'un nou estat democràtic al Mediterrani. No ens reconeixeran mai com a nou estat si abans no ens coneixen com a vell país. Ens cal, doncs, simpatia, interès i prestigi a l'exterior.

5. Actuar amb decisió el primer moment no vol dir amb precipitació.

La incorporació als organismes internacionals (ONU, OCDE, etc.), així com a la UE, amb la lògica alteració de fronteres, requerirà una estratègia de complicitat exterior. Que el nou estat accepti el gruix dels compromisos legals signats per Espanya generarà confiança i estabilitat en l'opinió internacional.

6. La Generalitat, les seves institucions i competències són l'embrió de l'estat futur. No podem menysprear-ho. Sobre aquesta legalitat, identificat el nom del territori i dels seus ciutadans, es construirà el nou estat, que haurà de regir-se pel corpus legislatiu català vigent fins aquell moment, mentre no s'aprovi la Constitució catalana.

7. El reconeixement internacional serà més fàcil si hi ha garanties jurídiques i polítiques de protecció i reconeixement dels drets de les minories. El naixement d'una nacionalitat catalana jurídica, d'una ciutadania estatal nova, haurà de garantir l'absència de qualsevol dèficit democràtic, pel que fa a drets i llibertats, inclòs l'apartat lingüístic.

8. La separació legal entre Catalunya i Espanya haurà de comportar, com en tota separació, un repartiment de béns, actius, propietats, patrimoni i tresor acumulats al llarg del temps (edificis públics, delegacions ministerials, paradors nacionals, correus i telègrafs, xarxa ferroviària, ports, aeroports, instal·lacions de RTVE, parcs nacionals, empreses estatals, etc.).

9. Caldrà arribar a un acord en el repartiment dels béns i propietats a l'exterior, com ara seus diplomàtiques, ambaixades, consolats, residències d'ambaixadors, seus del Cervantes, escoles, centres culturals, etc.

10. Finalment, serà imprescindible preveure una mínima estructura professional de defensa nacional proveïda, en part, pel que li hagi correspost en el repartiment a causa de la separació, tant en equipaments militars com en material, ja sigui procedent dels diferents exèrcits, com del serveis d'intel·ligència, la Guàrdia Civil o la Policia Nacional, per garantir la defensa i la seguretat del nou estat, d'acord amb els paràmetres dels països democràtics. ■

Els partits desestimen anar amb Joan Laporta

■ Solidaritat ja ha rebut més de 7.200 adhesions a través de la seva web

M. Bataller
BARCELONA

CiU, ERC i ICV, com era de preveure, han refusat l'oferta de l'expresident del Barça, Joan Laporta, d'unir-se a una gran coalició perquè Catalunya tingui un Estat propi, un moviment batejat com Solidaritat Catalana per la Independència.

Tant CiU com ICV van deixar clar ahir que no volen participar en "aventu-

res", mentre que ERC va llançar un dard enverinat a la federació i va assenyalar que acceptarà anar sota el mateix aixopluc que Laporta si CiU també ho fa. En definitiva, un eufemisme per confirmar que tampoc no formaran part d'aquest projecte perquè els nacionalistes no faran el pas. Mentrestant, Solidaritat va reiterar que la iniciativa no només va dirigida als polítics, sinó a tota la societat en general. Tot i el rebuig dels partits, els promotors de la coalició, Joan Laporta, Uriel Bertran (ERC) i Alfons López Tena (CDC), es plantegen presentar igualment

una candidatura si obtenen un suport ampli de la ciutadania. És per aquest motiu que han fet una crida perquè s'organitzin assemblees locals. També confien que la figura d'Uriel Bertran, una de les cares visibles de les consultes, els permeti mobilitzar una important massa, que al seu moment ja es va estructurar en els seus respectius municipis.

De moment, més de 7.200 persones s'han adherit a Solidaritat a través de la web. Un dels primers càrrecs públics que va sumar-s'hi va ser el delegat de la Catalunya Central, Jordi Fàbrega, que també

L'expresident del Barça amb Uriel Bertran i Alfons López Tena ■ QUIM PUIG

és alcalde de Sant Pere de Torelló, president de l'organització municipalista Entesa pel Progrés Municipal (EPM) i portaveu de Decidim.cat, un moviment de càrrecs electes locals. El posicionament de

Fàbrega ha esverat ICV, que està federada amb EPM. Tant els ecosocialistes com EPM i també Decidim.cat van assegurar ahir que l'opinió de Fàbrega és personal i no que representa cap col·lectiu. No

es descarta que Fàbrega hagi de deixar el càrrec al capdavant de l'EPM.

A més, el president d'Esquerra Republicana, Joan Puigercós, va demanar "lleialtat" al seu diputat, Uriel Bertran. ■